

C. Peter Wagner: Az imaharcosok képzése

(A harcok ima (Warfare Prayer) 6. fejezete)

Amikor fiatalembereket besoroznak a tengerészetbe, az első útjuk a kiképzőtábor. Intenzív, alapvető kiképzés kapnak, amely átsegíti őket a civil életből a katonai életbe. A kiképzés legfőbb célja az, hogy kifejlesszen egy olyan jellemet, amely megtartja a tengerészt a csata, a krízis helyzeteiben. Ezt részben kemény fizikai fegyvelméssel érik el, amely felépíti az izmokat és az állóképességet. De éppoly fontos a szükséges lélektani feltétel, amely biztosítja, hogy minden tengerész hisz a tengerészet küldetésében, kialakítja a bátorságot és az önfegyelmet, és teljesen felkészült arra, hogy alárendelje magát a tekintélynek, és engedelmeskedjen a parancsoknak minden kérdés feltevése nélkül.

A kiképzőtábor alapvető edzése nélkül a tengerészek soha nem nyernének csatát, még kevésbé háborút.

1. Szellemi kiképzőtábor

Az alapvető kiképzés éppígy alkalmazható mindazokra a keresztényekre, akik szellemi harcot akarnak folytatni. Túl sok keresztény akar részt venni az akcióban anélkül, hogy először alárendelné magát a szükséges fegyelemnek, ami felkészíti a harcot az ütközetre. Amilyen mértékben ezt mégis megteszik, komoly személyes támadásoknak teszik ki magukat, és szégyent hoznak Krisztus testére.

A szellemi harcot egy kétirányú mozgásban való részvételnél lehet tekinteni: egy felfelé és egy kifelé ható mozgásként. Némelyek ezt az Isten felé és a Sátán felé való mozgásnak is hívják. Egy keresztény klasszikussá vált könyvben a „*Csendes beszélgetés az imádságról*”, S. D. Gordon a 20. sz. elején kifejti, hogy az imádság három dologra irányul. Először Istenre, akihez imádkozunk, aztán arra a személyre, aki imádkozik, végül a gonoszra, aki ellen imádkozunk. Gordon szerint „az imádság célja nem Isten meggyőzése vagy befolyásolása, hanem az erők összekapcsolása Vele a gonosz ellen”. Az ima lényeges eleme az Istennel való összekapcsolódás a Sátán ellen. „Az igazi odavágás nem Isten felé irányul, hanem a Sátán felé”, mondja Gordon. 1)

Ugyan a szellemi harcban az a célunk, hogy összekapcsolódjunk Istennel az ellenség legyőzésére, soha nem szabad elfelejtenünk, hogy önmagunkban nincsen erőnk a legyőzésére. „Nem erővel, nem hatalommal, hanem az én Szellemem által, ezt mondja a Seregeknek Ura” (Zak. 4, 6). Itt az alapelv ez; rendkívül veszélyes jobban kifelé haladni anélkül, hogy először eléggé mozdítottunk volna fölfelé. A fölfelé mozgás a kiképzőtábor, a kifelé mozgás maga a csata. Úgy van ez, mint a tengerészetnél; a csatát nem lehet megnyerni a kiképzőtáboron való részvétel nélkül.

Képzeljünk el egyszerű diagramot. A vízszintes és a függőleges vonalat tetszőlegesen megszámozom 1-10-ig. Ezek ugyan szubjektív számok, a szellemi harcban mégis ajánlatosabb magasabb pontokat elérni a felfelé haladó skálán, mint a kifelé haladón. Ez a fejezet a skála felfelé haladó vonaláról beszél, a mi személyes, szellemi alapképzésünkről. A könyv további része leír néhány részletet a csatatervről, és hogy mit jelent a Sátán elleni mozgás. A sorrend nem cserélhető fel. Először Istenre kell néznünk.

2 Jakab elmondja, hogyan tegyük ezt

A felfelé és a kifelé való kapcsolat megértésének alapszövege Jakab 4, 7.8: *„Éppen ezért rendeljétek alá magatokat Istennek. Álljatok ellene az ördögnek és el fog futni tőletek. Közeledjétek Istenhez, és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeiteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveteket, ti kétlelkűek”.*

A 7. versben a „rendeljétek magatokat alá Istennek” a felfelé vagy Isten felé való kapcsolat, az „álljatok ellene az ördögnek”, a kifelé vagy a Sátán felé való kapcsolat. Ezek a versek a felfelé való kapcsolatunkban három dolgot tesznek elénk, amit meg kell tennünk ahhoz, hogy sikeresen álljunk ellene az ördögnek: 1) alárendelés Istennek 2) közeledés Istenhez 3) megtisztítani a kezeket és megszentelni a szíveteket. Ezek a dolgok az imaharcosok felkészítésére szánt szellemi kiképzőtábor lényeges elemei.

1. Alárendelés Istennek

Egy engedékeny társadalomban élünk, ahol majdnem minden megengedett. A legtöbb mai fiatal egy működészavaros családban nő fel, ahol soha nem tanulták meg, mit jelent az, hogy van egy szerető atya, aki vezeti a családot, oltalmazza és gondozza a háza népét, kivívja gyermekei szeretetét és tiszteletét, és elvárja az engedelmisséget. Nemcsak a nem keresztények, de még a keresztények számára is nehézséget jelent ez a parancsolat: *„tiszteld apádat és anyádat”*, és a bibliai intés: *„gyermekek, engedelmeskedjétek a ti szüleiteknek az Úrban, mert ez a helyes”* (Ef 6, 1). Manapság a lázadás gyakran népszerűbb hozzáállás, mint a hűség.

Azok a keresztények, akik önként soha nem rendelték alá magukat egy természetes atyának, állandóan küszködnek azzal, hogy alárendeljék magukat mennyei Atyjuknak. Keresik Istent a szeretetért, a gyöngédségért, megbocsátásért és gyógyulásért, de visszahúzódnak Isten engedelmisségre és elkötelezésre vonatkozó parancsaitól. Ők soha nem tudtak mit kezdeni ezzel a kifejezéssel, hogy „Jézus az Úr”. Az újszövetség írásakor, az első századi társadalomban senki előtt nem volt kérdéses az, hogy az Úr olyan valaki, akinek kérdés nélkül engedelmeskedni kell. Nem alkalmasak a szellemi harcra azok a keresztények, akik nem készek feltétlenül engedelmeskedni Istennek, mint az a tengerész, aki nem kész engedelmeskedni a parancsot adó tisztnek.

A Biblia nagyon erős nyelvezetet használ, amikor az engedelmisségről beszél. Honnan tudjuk, hogy ismerjük Istent? *„Erről tudjuk, hogy megismertük Őt, hogy megtartjuk az ő parancsait”* (1Ján 2, 3). Az újszövetség nem engedi meg ezt a hamis elválasztást: egyik oldalon a szerető Isten, a másik oldalon pedig a Mesternek való alárendelés; ahogy azt nagyon sok mai keresztény szeretné, hogy igaz legyen. Világosan megmondja: *„mert ez az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsait”* (1Ján 5, 3).

Az Istennek való alárendelés a szellemi kiképzőtábor első leckéje.

2. Közeledés Istenhez

Az Istenhez való közeledés a **második lecke**. Ennek a személyes imaéletünkhöz van köze. Az imádság általában egy széles skálájú dolog sok fontos elemmel. A hatékony szellemi harcban részt venni akaró keresztény számára azonban semmi nem olyan fontos, mint a személyes imaélet.

Miért olyan fontos a személyes imaélet?

A személyes imaéletünk az alapvető mérőszinórija az Istennel való kapcsolatunk minőségének. Egyetértek John Wimberrel, aki azt mondta: „a keresztény élet elsőrendű célja az Istennel való meghitt kapcsolat az imádságban”. Ebben Jézus a példánk. A világ tudta, hogy Jézus hiteles, mert Ő csak azt tette, amit látott az Atyától (Ján 5, 19). Wimber azt kérdezi: „Miért célunk az Istennel való meghittség”? Éles látású válasza az, hogy csak az Atyával való szoros közösség fenntartásában „tapasztaljuk meg a megbocsátást, a megújulást, és az igaz élet erejét. Csak az Istennel való meghitt közösségben halljuk meg hangját, tudjuk meg akaratát, és ismerjük meg a szívét”. 2)

Tetszik, vagy nem tesz, az Istenhez való közeledés időt igényel. Ha van bennünk szándék az imádságra, az önfegyelem első és legfontosabb cselekedete az lesz, hogy erre a célra odaszánunk egy jókora adag időt. Amikor már megvan az idő, egyfajta szellemi Parkinson-kórral kell megküzdened, míg imával töltöd ki a rendelkezésre álló idődet. Akik nem szakítanak erre időt, általában azzal magyarázzák vonakodásukat, hogy ők „mindig imádkoznak”, ami általában nagyon kevés imát takar.

Általában azért nem szánnak több időt az imára, mert nem jelent nekik örömet. Ruth lányom gyűlöli a mosogatást, amikor odahaza van. Csodálkozva figyeltem meg, hogy mindig közvetlenül az ebéd után akadtak a legsürgősebb tennivalói. Nem szerette a mosogatást, ezért mindig akadtak sürgősebb dolgai.

Sok kereszténynek hasonló a hozzáállása az imádsághoz. Mindig akad nekik valami fontosabb tennivalójuk. Az imaidő ritka, mert más tevékenységek fontosabbak. Némelyek még azt is mondják, hogy az „imádság kemény munka”. Ezt nehéz megértenem, ha az imádság az Atyával való meghitt kapcsolat. Ez olyan, mintha azt mondanám: „Feleségemmel, Dorisszal való időtöltés nehéz munka”. Két okból nem mondanám ezt soha. Először is ez nem nehéz munka, hanem élvezet. Másodsor, ha ezt mondanám, bántásnak venné, és nem okolhatnám érte. Lehetséges, hogy Isten is sértésnek venne ilyen hozzáállást?

a) Örömet szerző imádság

Hogyan lehet örvendezőbb a személyes imádság?

Ebben az imádságról szóló sorozatban tervezel írni egy könyvet a személyes imádságról, de mivel az erős személyes imádság szokásainak kialakítása annyira fontos a szellemi harcban, ezért röviden megemlítek öt alapvető, amelyek nagyban segítenek nekünk, ha azt akarjuk, hogy jobban örüljünk az imádságnak.

- **A hely:** találjunk egy kényelmes, békés helyet az imádság megszokott helyeként. Egy kellemes és meghitt környezet gyorsabban és természetesen módon hangol rá az imádságra. A fesztelenséghez segíthet egy pohár, üdítő vagy egy csésze kávé is. Nincsen abban semmi rossz, ha jól érezzük magunkat imádság közben.

• **Az idő:** Egyetértek Larry Lea-vel, hogy a napi imádságra szánt elfogadható idő az egy óra. Megértem, hogy ez sokak számára egy életen át, tartó cél, amit rendszerességgel talán soha nem ér el. De, ha nulláról kezded a rövid távú célokkal indíts, és fokozatosan növeld az időt. Ha ez megerősítőnek tűnik neked, kezd el napi 5 perccel, amit emelj fel később 10 percre. Véleményem szerint értékesebb a napi 5 perc, mint a háromnapenkénti 15 perc, jóllehet elismerem, hogy egyik sem igazán alkalmas a stratégiai szellemi harchoz.

• **A hozzáállás:** ügyelj arra, hogy imaidőd az Istennel való személyes kapcsolatot legyen. Szeretem azt, amit John Bisagno lelkipásztor mond: „az imádság, beszélgetés, egység, személyek közti összevegyülés. Isten szól hozzám, én pedig beszélek Vele”. Némelyikünk számára erőfeszítést jelent az, hogy engedjük ezt megtörténni, mert nem szoktuk meg azt, hogy hallunk valamit Istentől. Bisagno azt mondja: „az Istenre várakozás nem egy pusztán elvont időtöltés. Ez egy olyan határozott szellemi gyakorlat, melynek során, miután szóltunk Istennek, Viszonzásul Ő is szól hozzánk”. Kevés dolog tudja jobban örvendezővé tenni az imádságot, mint az, hogy hallod; Isten szól hozzád. Néhány tapasztalt imádkozó jegyzeteket is készít arról, amit Isten mond, és naplónak hívja.

• **A kialakítás:** Nyomatékosan javaslom a Mi Atyánk használatát az egész imaidő napi formájaként. Ez egy visszatérő tanács Luther Márton óta, s napjainkban is van egy javasolható kézikönyv; Larry Lea: *Nem tudatok egy órát vigyázni?*

• **A minőség:** a tapasztalat azt mutatja, hogy az ima minősége követi a mennyiséget és nem fordítva. Ahogy kialakítod a személyes imaéletedet, ne törődj túlságosan az aluszékonysággal vagy az álmodozással. Idővel megjön a minőség is. Mike Bickle egyszer azt mondta, ha 60 percet szánsz oda az imára, akkor öt jó perccel fogod kezdeni. Az 5 perc majd 10 és 20 percre nő, és a minőség növekedni fog.

Az örvendező imaélet a biztos jele annak, hogy jól haladsz a szellemi harcra való felkészülésben.

b) Böjt

Időről időre, amikor Jézus tanítványai bajba kerültek a démonúzással, Jézus arra tanította őket, hogy bizonyos fajta démonok csak imára és böjtre távoznak (Máté 17, 21). És amennyire szükséges Istenhez közeledni imádságban, éppoly szükséges Hozzá közeledni böjtben is. A kiképzőtábor fontos része az, hogy meg tanuljunk böjtölni.

Sok olvasó tapasztalt, gyakorlott böjtölő. Ez a rövid szakasz nem is nekik szól, hanem azoknak, akiknek az a gondjuk, hogyan kezdjenek hozzá. Különböző böjtök léteznek, de a legáltalánosabb, amit én is ajánlok a kezdőknek, hogy egy adott időig tartózkodjanak az ételtől, de nem az ivástól. Ami az italt illeti, mindannyian a vizet tartják alapvetőnek. Némelyek hozzáadnak teát vagy kávé, mások gyümölcslevet. A tejes turmix azonban már nem fér össze a böjtölés szellemével. Akárhogy is nézzük, a böjt tudatos önmegtagadás, és ezt a szellemi gyakorlatot századok óta úgy ismerik, mint az Isten felé való megnyílásunk és a Hozzá közeledésünk eszközeit.

Úgy gondolom, hogy a böjtöt gyakorolni kell rendszeresen és esetileg is szükség vagy megegyezés szerint. Én magam kezdő vagyok e dologban, és úgy döntöttem, azzal fegyelmezem magam, hogy kedd dél és szerda délután között

nem eszem semmit. Ezt nem volt nehéz megtenni. A legkeményebb rész a döntés meghozatala. Ez az én rendszeres bűjtöm. Ezen az alapon az eseti hosszabb bűjtök könnyebbek. Például, amikor meghívtak a közelmúltban egy közös elmélkedésre, az egész napos imádság és bűjt nem esett nehezemre a kialakított szokás miatt.

Olykor nem bátorítjuk Krisztus testének más tagjait a bűjtölésre, mert emlékezünk Jézus farizeusoknak mondott intésére, akik nyilvános bemutatót csináltak, a bűjtükből (Máté 6,16-18). Véleményem szerint az, hogy titokban kell bűjtölnünk, még egyáltalán nem jelenti azt, hogy bűjtünket titokban tartsuk, vagy másokat ne bátorítsunk példánk követésére. Éppen ezért beszéltem a jelen szokásomról is. Egyre többet kell beszélnünk a bűjtről!

Egyre hatékonyabbak leszünk a szellemi harcban, amilyen mértékben a bűjt beépül mindennapos keresztény életünkbe egyéneként és közösségi szinten.

A szellemi kiképzőtábor második fontos leckéje az Istenhez közeledés imádsággal és bűjttel.

3. Kezünk megtisztítása és szívünk megszentelése

Az Istennek való alárendelésben adott utasításban Jakab azt mondja: *„Tisztítsátok meg kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveteket, ti kétlelkűek”* (Jak 4, 8). A kezek megtisztítása, arra vonatkozik, amit teszünk, a szív megszentelése pedig arra, amit gondolunk vagy érzünk. A kettő összetéve a szentségre való felszólítás, amely mindkettőt jelenti: a hozzáállást és a cselekedetet.

A szellemi harcos számára lényeges a szentség kialakítása. Sajnálatos módon a szentség bizonyos szempontjai annyira kikerültek a bibliai arányokból korunkban, hogy a szentség nem áldássá lett a szellemi harcban, ahogy azt Isten elgondolta, hanem akadályozza a hatékony szellemi küzdelmet. A szellemi kiképzőtábor edzésének elég fontos része ez ahhoz, hogy nagyobb figyelmet fordítsunk rá ebben a fejezetben.

3. Az „áldj meg engem” csapda

1990 augusztusában 25 000 fő karizmatikus gyűlt össze az indianapolisi Hoosier Dome-ban a harmadik legnagyobb, ilyen típusú találkozóra. Néhány megfigyelő fordulópontnak tartotta ezt a találkozót a karizmatikus mozgalomban. A *Christianity Today* szerkesztői kommentárja szerint a karizmatikusok nem pusztán azért jöttek össze, hogy felemeljék a kezüket, buzgón imádkozzanak, és lelkesen énekeljenek, mint azt korábban is tették. Ez alkalommal ott volt a kihívás, hogy *kilépjenek*, erőteljesen evangelizáljanak otthon és külföldön, különösen is a szegények között.

Az újság szerkesztője elég bátor volt ahhoz, hogy kijelentse: Indianapolis „fordulópont volt”⁴) a karizmatikus mozgalomban.

Mi volt az, ami az evangéliumi és más jellegű megfigyelőket arra indította, hogy a 30 éves karizmatikus mozgalmat kevésbé éretlennek mondja? Vinson Synan, az Amerikai Megújulási Központ igazgatója és szervezője valószínűleg eltalálta a lényegét, amikor azt mondta: „ez nem egy áldj meg engem konferencia volt”⁵).

Synan összehasonlította az 1977-es Kansas City (50 000 fős) és az 1987-es New Orleans (35 000 fős) konferenciák résztvevőit az Indianapolisi konferencia létszámával (25 000 fő). A vezetőség „áldj meg engem” eseményeknek tekintette a Kansas Cityben és a New Orleansban tartott konferenciákat egyaránt. Az indianapolisi téma, „evangelizáld a világot – most” Synan szerint az „**áldj meg engem**” helyett az „**áld meg őket**” hangsúlyozta, s az érdeklődés azonnal csökkent a karizmatikusok körében a részvétel tanúsága szerint.

A karizmatikusok nem jelentenek kivételt a kereszténységben, az áldj meg engem hozzáállással, a gyógyítás és bővelkedésről szóló tanítás kétséges alkalmazásának profi bemutatásával együtt. Számtalan nem karizmatikus gyülekezet szenved a „koinonitis” nyomorúságában, ahol a bejárati ajtó fölött ugyan ki van írva, hogy „a látogatókat szívesen fogadjuk”, ami azonban a legtöbb esetben gyakorlatilag nem jelent semmit sem. Az „áldj meg engem csapda” nem ismer felekezeti határokat.

A gyülekezeteknek természetesen *áldássá* kell lenniük a számomra. Kevés ember venne részt az istentiszteleteken, ha annak nem lennének személyes áldásai. Jézus azt mondja: *„Jöjjetek énhozzá, mindnyájan, akik fáradtak és megterheltek vagytok, és én nyugalmat adok lelketeknek”* (Mát 11, 28). Megsebzett barátainkat meghívjuk a gyülekezetbe, hogy megtapasztalják az érzelmi, fizikai és szellemi gyógyulást. Egy valóságos és legitim értelemben az egyház a sebesültekről gondoskodó kórháznak tekinthető.

Bár az egyház, jogszerűen működik a sebesültek gyógyítására szolgáló kórházként, de úgy is kell kezelni, mint a harcosok kaszárnyáját. Ez a tanítás, az edzés, a felkészítés a szellemi formába hozás helye is. Ez az a hely, ahol az emberek betelnek Szentlélekkel nem csak egyszerűen azért, hogy engem megáldjanak, hanem hogy bizonyosságot tegyenek Jézusról Jeruzsálemben, Júdeában, Samáriában és a föld végső határáig. Az egyház gyógyít, ahol az szükséges, de a gyógyítás elsődleges célja a csapatok felépítése, hogy kimenjenek a frontvonalakra a királyság különböző szolgálataiban.

4. Szentség a harcban

A szentség annyira nélkülözhetetlen a szellemi harcosnak, mint a jó szem a vadászpilótának. A legtöbb keresztény vezető egyetért ezzel, de megrekednek a szentségre vonatkozó elemi szinten. A szentséggel kapcsolatban megelégednek a „tejnek italával”, és nem jutnak el a „kemény eledelhez”. Mások pedig a szentség utáni vágyódásukban beleesnek abba a végletbe, hogy öncélnak tekintik. Ha Isten megáld minket elég szentséggel, ha ügyelünk arra, hogy a keresztények elég fényesen ragyogjanak, akkor abból feltehetően önmagától hatékonyabb szolgálat fog kiáradni. Ez a dolgok visszája, a jelen megközelítések egyik útjaként azonban könnyen beleesnek az ilyenek az „áldj meg engem” csapdába. Meg kell értenünk a szentség mélyrehatóbb alkalmazását ahhoz, hogy hatékonyak legyünk a szellemi harcban.

1. Kapcsolatok és szabályok

A keresztény szentség két legnagyobb ténye: 1) a kapcsolatok és 2) az engedelmisség. Mindkettő előkelő helyet foglal el a Galata levélben, amely kifejezetten azzal a céllal íródott, hogy segítsen a keresztényeknek Isten

szemszögéből nézni a keresztény életet. A galáciai gyülekezetek két különböző háttérből származó hívők együttese voltak. Némelyek zsidók voltak, akik Messiásukként fogadták el Jézust. Mások meg pogányok voltak, akik Uruknek fogadták el Jézust. A zsidók mindent tudtak a törvény iránti engedelmisségről, és Pálnak intenie kellett őket, nehogy visszatérjenek ahhoz a gondolathoz, hogy a törvény megtartása önmagában kedves Istennek. *„Ennyire esztelenek vagytok? Amit Szellemben kezdtetek el, azt most testben akarjátok befejezni?”* (Gal. 3, 3) A zsidókat emlékeztetni kellett arra, hogy szentségünk alapja az Istenhez gyermekként fűződő kapcsolatunk.

Másrészt a pogányok mindent tudtak a természetfeletti lényekhez, az ő esetükben a fejedelemségekhez, erőkhöz és gonosz szellemekhez fűződő személyes kapcsolatáról. Őket arra kellett figyelmeztetnie Pálnak, hogy vissza ne térjenek a démoni erőkhöz a szükség vagy a krízis idején. *„Most pedig megismertétek Istent, jobban mondva Isten ismer titeket, miért van az, hogy visszatértetek a gyöngé és nyomorúságos elemekhez, amelyeknek ismét a szolgáságába akartok kerülni?”* (Gal. 4, 9) A pogányokat emlékeztetni kellett arra, hogy szentségünk alapja nemcsak a kapcsolat, hanem Istennek, mesterünknek való engedelmisség.

Hogyan lehet tehát összehozni a kapcsolatokat és a szabályokat? Úgy hiszem, hogy e döntő kérdésre adott válasz megvilágosodik előttünk, ha jól meggondoljuk az Istenhez fűződő kapcsolatunk három lényeges szempontját.

1. Isten a mi Atyánk. A Krisztussal való szeretetteljes kapcsolattal kezdjük. Gyermek vagyunk, akik azt mondjuk: „Abba, Atya” (Gal. 4, 6).

2. Isten a mesterünk. Bennünk van az a vágy, hogy engedelmeskedjünk Krisztus akaratának. Szolgák vagyunk és engedelmeskedünk, még ha gyermekek vagyunk is. *„Az örökös, amíg kiskorú gyermek, semmiben nem különbözik a szolgától”* (Gal. 4, 1).

3. Jézus a szerepmintánk. Krisztushoz akarunk hasonlítani. Pál azt mondja a galáciai hívőknek, hogy *„Kicsiny gyermekeim, akiket ismét fájdalommal szülök, amíg kiábrázolódik bennetek a Krisztus”* (Gal. 4, 19). A szentség az, amikor Krisztust látjuk kifermálódni bennünk.

Minden kapcsolatnak megvannak a maga követelményei. Feleségemmel, Dorisszal minőségi kapcsolatot tartunk fenn több, mint 40 éve. De ez nem marad fenn automatikusan. Mindegyikünknek megvan a maga személyisége, a velejáró szabályokkal. Felfedeztük, hogy a kapcsolatunk jobb, ha tartjuk magunkat a másik szabályaihoz. Ugyanez alkalmazható a Jézussal való kapcsolatunkra is. Minél gyorsabban megtanuljuk a szabályokat és betartjuk azokat, annál jobban kijövünk egymással. A szentségre vonatkozó legnagyobb újszövetségi passzusok, Ef. 4, 17-32, Kol. 3, 5-24 részletesen felsorolják ezeket, a szabályokat. A galata levélben Pál csokorba szedi a test cselekedeteit (Gal. 5, 19-21) és a Szentlélek gyümölcsét (Gal. 5, 22).

A szentség nem az, hogy szereted Jézust, és azt teszed, amit te akarsz. A szentség az, hogy szereted Jézust, és azt teszed, amit Ő kíván meg tőled. A kapcsolat alapvető ugyan, de hogyan tudjuk meg azt, hogy jól viszonyulunk Jézushoz? *„Arról tudjuk meg, hogy ismerjük Őt, ha megtartjuk az ő parancsolatait”* (1Ján 2,3).

Ki a szent?

Ha a szentség a szellemi harc előfeltétele, akkor lehet-e egyáltalán valaki szent? Kijelenthetem azt, hogy elértem a szentséget? Ha pedig nem, akkor miért intjük egymást arra, hogy legyünk szentek?

Ezek a kérdések zavaróak lehetnek. De a zavar rögtön megszűnik, ha két kérdést teszünk föl egy helyett. Az első kérdés így hangzik: lehet-e valaki szent? A válasz – igen. Minden keresztény szent. A második kérdés ez: lehet-e bárki eléggé szent? A válasz – nem. Egyetlen keresztény sem lehet eléggé szent.

Természetesen fontos az, hogy megértsük, mit is jelent a „szent” szó. A görög *hagios* jelentése, „félre tenni”; bibliai értelemben félre tenni Isten számára. Ez a „megszentelődés” szinonimája. A bibliai hangsúly azonban inkább a kapcsolaton van, mint a „félre tenni” állapoton.

Az Isten számára elkülönítés értelmében minden keresztény szent lett az újjászületés által. Péter azt mondja, hogy „szent papság” vagyunk (1Pét 2, 5) és szent nemzet (1Pét 2,9). Jézus úgy akar maga elé állítani titeket, mint „szenteket, tisztákat és feddhetetleneket” (Kol 1, 22). Pál arra figyelmezteti a korintusi hívőket, hogy „meg vagytok szentelve a mi Istenünk Lelke által” (1Kor 6, 1). Ha újjászületted, akkor valóban elmondhatod, hogy „igen, én szent vagyok”.

De azt nem mondhatod, hogy „eléggé szent vagyok”. Helyzetileg többé nem követsz el bűnt, mert Isten gyermeke vagy. „*Aki bővelkedik benne, az nem cselekszik bűnt*” (1Ján 3, 6). Tökéletesnek azonban nem mondhatod magadat, jóllehet a Szentlélek indítására az a vágyad, hogy ne kövess el bűnt életstílusként. A tény azonban az, hogy vétkezel, és ezt elismerheted. „*Ha azt mondjuk, hogy nem vétkezünk, önmagunkat csaljuk meg, és az igazság nincsen meg bennünk*” (1Ján 1, 8). Ezért mondja nekünk Jézus, hogy naponta imádkozzuk: „bocsásd meg a mi vétkeinket”.

2. Érettségre jutni a szentségben

Ha nem is mondhatjuk azt, hogy *eléggé* szentek vagyunk, de azt elmondhatjuk-e legalább, hogy *szentebbek* vagyunk, mint mondjuk, a múlt évben? Igen, bizonyosan. Hiszem, hogy őszintén mondhatom: 1990-ben szentebb voltam, mint 1980-ban. Teljes szívvel remélem, tervezem és törekszem arra, hogy mához tíz évre még szentebb legyek. 20 év múlva matematikai esély szerint valószínűleg elég szent leszek végre, mert akkorra már Jézus jelenlétében szeretnék lenni a menyben!

A nagyobb szentség elérése iránti lelkesedésükben némelyek beleestek abba a kísértésbe, amitől Pál is meg akarta óvni a galátákat. Ugyanis kiválasztottak bizonyos külső cselekedeteket vagy tapasztalatokat a szentség, a megszentelődés, a Szellemmel teljesség elérésének látható bizonyítására. Bizonyos gyülekezetek tagjai cinkos mosollyal kacsintanak egymásra, és azt mondják: „nekem 1986-ban volt meg a tapasztalatom, hát neked”?

Néhány évvel ezelőtt hajvágás közben azt mondta nekem egy borbély, hogy neki 14 évvel ezelőtt volt ilyen tapasztalata, és az óta nem vétkezett. Akármilyen jók is lehetnek a külső elvárások teljesítése, a szentség mérésének nem ez a bibliai megközelítése. Sokkal fontosabb a szív szentsége vagy a belső szentség. A külső teljesítményeknél sokkal fontosabb az irány, amely felé valaki törekszik, ami világosan jeleznek Jézus farizeusoknak mondott szavai is Máté 6-ban.

3. A külső mércék okai

Mire valók a külső mércék? A külső mércék három módon is segítenek bennünket a szentségre való törekvésünkben:

Először, a külső mércék használatával megállapíthatjuk a szentség *hiányát*. Ugyanakkor a szentség *jelenlétét* nem tudjuk megállapítani valaminek a pusztá betartásával, ahogy ezt éppen most állapítottuk meg. Ha szokásként vesszük szánkra hiábavalóan az Úr nevét, ha belemegyünk házasságon kívüli szexbe, és meghamisítjuk pénzügyi beszámolóinkat, hogy csak három példát vegyek a külső mércékből, akkor biztosan nem vagyunk szentek.

Másodszor, a külső mércék érettségünk mutatói. Isten egy jó Atya – ő megérti szellemi gyermekeit. Azt is elvárja azonban gyermekeitől, hogy felnőjenek, ahogy mi is elvárjuk természet szerinti gyermekeinktől. Melyik szülő nem mondta még soha a gyermekének, „ne viselkedj már úgy, mint egy kétéves”? Olykor Istennek is ezt kell mondania nekünk. Pál csalódottságának ad hangot a korintusiakkal kapcsolatban, amikor felháborodottan mondja: „*atyámfiái, nem szólhattam hozzátok, mint szellemi emberekhez, hanem mint testiekhez, Krisztusban újszülöttekhez*” (1Kor 3, 1). Jegyezzük meg, hogy a szellemi érettség sokkal inkább kitűnik az érett jellemvonásokból, mint valamiféle szabálylista kipipálásából

Harmadszor, az újszövetség legnagyobb elvárásai a vezetőkre vonatkoznak. A presbiterekre és a diakónusokra vonatkozó felsorolás a pásztori levelekben azt mutatják, hogy a külső cselekedetek és a látható közösségi bizonyoságtétel szükséges kívánalmak, nem annyira azért, hogy elkerüljük az egyházból való kiközösítést, hanem hogy meglegyen a vezetői pozíciókra szóló minősítés.

4. Mennyi az elég?

Ha a keresztények soha nem elég szentek, de előre haladhatnak a szentségben, milyen messzire kell jutniuk, mielőtt kiléphetnek a szolgálatba? Mennyi csiszolásra van szükségük a csapatoknak, mielőtt kiküldhetők a csatába? E kérdések megválaszolásához négy veszélyt kell elkerülni:

1. Addig várni a kilépéssel, amíg tökéletes nem leszel. Ez megbénítja a szolgálatot, mert senki sem lesz tökéletes ebben az életben

2. Önmagában végcélként tekinteni a szentséget. Ez idézi elő az „áldj meg engem” tünetet, amit pedig sokan igyekeznek elkerülni napjainkban.

3. Várni a szent életből gerjesztett szolgálatra. Ennek az eredménye egy zsákutcában végződő, befelé forduló utazás.

4. Amikor a szolgálatban való hatékonyságot összekötjük a szentség bizonyos külső mércéinek teljesítésével. A büszkeség és az önközpontúság az eredménye.

5 A harc alapelvei

Nézzük meg az alapelveket. Jó szellemi harcosok akarunk lenni, tehát tudjuk, hogy törekedni kell a szentségre. De szeretnénk elkerülni az „áldj meg engem” csapdát és a szolgálati bénaságot. Itt van öt alapelv, amelyek segítenek felkészíteni bennünket a harcra.

1. Légy biztos abban, hogy megfelelő a kapcsolatod Istennel. Alapvető dolog az, hogy tudod: újjászületté, kielégítő a személyes imaéleted, és be vagy töltve Szentlélekkel. Jegyezd meg: itt a kulcsszó az, hogy *megfelelő* a kapcsolatod Istennel és nem az, hogy *tökéletes*. Ez a döntő próba, amely megmutatja szíved kívánságát, hogy meg akarod-e ismerni Istent bensőségesebben és minden dologban tetszeni akarsz-e Neki.

2. Vallj meg minden felismert bűnt. A legtöbb érett keresztény nagyon jól tudja, hogy mikor vétkezett. Időnként azonban jó, ha kiindulásul ellenőrizzük magunkat a Galata 5, 19-21 -el, a test cselekedeteiről szóló listával, vagy más bibliai bűnlistával. Francis Frangipane óva int mindnyájunkat: „ha úgy akarsz fejedelmeket vagy erőket megkötözni, hogy közben bűnöket halmozol fel a szívedben, biztos, hogy vereséget fogsz szenvedni” 6). Viszont ügyelj arra, hogy ne add magad oda az önostorozásnak. Ez is a test egyik cselekedete. Valami hibázik benned, ha nem érzed magad addig jól, amíg nincs büntudatod! Engedd meg a Szent Szellemnek, hogy Ő maga győzzön meg téged bűneidről.

3. Keress gyógyulást a megrögzött bűnös szokásaidból. Ha ég a szíved Istenért, de egy bizonyos bűn ismételten felszínre tör, ez egy szellemi betegség, amelyre éppúgy kell keresni a gyógyulást, mint ahogy gyógyulást keresnél egy húgyhólyag-fertőzésre vagy cukorbetegsége. Jegyezzük meg: valószínűleg külső segítségre szorulsz e belső gyógyulás ügyében. Kérj segítséget, mielőtt belefogsz bármely szolgálatba, de különösen, mielőtt nekivágsz a szellemi harcnak.

4. Engedd másoknak, hogy olvassák a szellemi légnymásmérődet. Szorosan kapcsolódj egy bizonyos számú embercsoporthoz, akiket szellemileg tisztelsz, és eléggé ismernek téged ahhoz, hogy őszinték legyenek veled. Jegyezzük meg: túl nagy nyitottság, különösen nyilvánosan, önmagában is betegessé válhat. De ha mindent megtartasz magadnak, akkor pedig nincsen meg a lehetősége annak, hogy megvizsgáld önértékelésed pontosságát.

5. Minél magasabbra hívtott el Isten a vezetésben, annál magasabbra van téve a szentség mércéje. A keresztény szolgálat számos szintje nem kíván túlzottan nagy szentséget, bár az érett szentség minden hívő célja. A szolgálat számos formája olyan, mint amikor a gyerekekkel grundfocizunk a szemközti füves területen. Nem kerül nagy erőfeszítésbe. A szolgálat más szintjei viszont inkább a nemzeti tizenegyhez hasonlítanak, amelyek megkívánják az átlagot meglehetősen meghaladó szellemi feltételeket. Jegyezzük meg: a stratégiai szintű szellemi harc sokkal inkább a nemzeti válogatott kategóriájába tartozik. Ha úgy érzed, hogy ajándékok és elhívások van az ilyen szolgálatra, akkor különösképpen is legyél szigorú önmagaddal.

Ha az eredményed kielégítő ezen a listán, akkor kész vagy a szolgálatra. Ne válaszd el a szent jellemet az ajándékoktól vagy a szolgálattól, mert akkor képmutatásban landolsz. Ugyanakkor pedig ne várj addig a szolgálat elkezdésével, míg el nem éred a szuperszentség szintjét, mert akkor az „áldj meg engem” csapdában kötsz ki.

5. Isten teljes fegyverzete

Larry Lea *Harcod fegyverei* kézikönyvét kedvelem igazán a harcosok csatára való kiképzésére. Ebben felsorolja Jézus vérét, az imát, Isten teljes fegyverzetét, a dicséretet, az Ige megvallását, Jézus nevét és az állhatatosságot, mint „Isten szellemi fegyverzetének tárházát”. A helyhiány itt nem teszi lehetővé számomra, hogy mindent részletesen kifejtsek, ezért egyszerűen csak ajánlom Lea könyvét kézikönyvnek a szellemi harcosok kiképző táborának.

A fejezet befejezése előtt azonban mégis szeretném megemlíteni Isten teljes fegyverzetét. *Harcod fegyverei* könyvében Lea használja az amerikai „sikerbe öltözve” mentalitás képét. Minden önsegélyező könyv arra oktatja a sikerre törekvő üzletembereket, hogyan adjanak maguknak bizonyos öltözködéssel olyan küllemet, amely gyorsabban viszi őket előre az üzleti ranglétrán. A gondolatot tovább folytatva azt mondja, hogy Isten teljes fegyverzetének a felvétele „az egyetlen út a sikerbe öltözéshez az Úrban, mert Isten teljes fegyverzete az előfeltétele annak, hogy Isten királyságát erővel jutassuk érvényre”. 7)

Pál a római légionárius hasonlatát alkalmazza ahhoz, hogy felsorolja a létfontosságú elemeket a szellemi harcos felkészítésében. Derekunkat körül kell öveznünk az igazsággal. Jézus maga az Út, az Igazság és az Élet. Fölvesszük az igazságosság mellvasát. Szívünket megoltalmazzuk kezünk tisztaságának szentségével, és megtisztítjuk szívünket, ahogy korábban már láttuk is. A hit pajzsa megvéd minket a Sátán tüzes nyilaitól. Az üdvösség sisakja emlékeztet minket arra, hogy Jézushoz tartozunk, és a csatában bizonyosak vagyunk a végső győzelem felől.

Ahogy intenzíven olvastam a szellemi harcról, meglehetősen zavart az, hogy számos szerző szükségesnek érezte nyomtatékosan említeni: Isten fegyverzetének valamennyi darabja védekezésre való. A tény az, hogy a harcos nemcsak viseli a fegyverzetet, tartja a pajzsot, de ott van jobbjában a kard is. A Szellem kardja, amely az Isten Igéje, amely bizonyosan a támadás eszköze. Szeretem Walter Wink magyarázatát: „nagyon humoros megfigyelni a magyarázók álláspontját, hogy itt minden fegyver 'védekező' jellegű. A Pentagon is ezt szokta mondani az atomrakétákról”. 8)

Úgy hiszem, hogy némelyek reménykedve azt akarják hinni, hogy miután Krisztus legyőzte a Sátánt a kereszten, nekünk már csak annyi maradt, hogy „megálljunk”. Ha tehát zsebre-vágott kézzel megállunk, akkor a gonosz valahogyan nem fog sem bennünket zavarni, sem a társadalmat. De véleményem szerint nem ezt volt Pál szemei előtt, amikor megírta az efézusi levél 6. fejezetét. Clinton Arnold joggal veti fel a kérdést, hogy vajon a „megállni” kifejezés statikus vagy dinamikus helyzet. Azt kérdezi: „vajon nem arra buzdítják-e itt az olvasókat, hogy több támadó akciót hajtsanak végre az evangélium megváltó üzenetének a meghirdetésével a gonosz által fogságban tartott emberek számára”? A következtetés ez: „A szövegösszefüggésből kitűnik, hogy a szerző gondolata a „megállásról” támadó jellegű meghatározás” 9)

Isten teljes fegyverzetének az alkalmazásával nemcsak magunkat vagyunk képesek megvédeni a Sátán támadásaitól, de le is tudjuk győzni az erős embert és előre vinni Isten királyságát.

Összefoglaló kérdések

1. Beszélj a felfelé és a kifelé ható skáláról. Magyarázd el saját szavaiddal, hogy ez mit jelent.
2. Ha meg kellene vizsgálni magadat az Istennek való alárendelés és az Istenhez való közeledés dolgában, milyen jegyet adnál magadnak?
3. Egyet értesz-e azzal, hogy a keresztényeknek naponta egy órát kellene eltölteniük személyes imával, vagy ez irreális elképzelés?
4. Van-e valamilyen tapasztalatod a böjtről? Ha igen, számolj be róla, és vitasd meg.
5. Szentebb vagy-e, mint általában szoktál lenni, és ezt honnan tudod?

Jegyzetek

1. S.D.Gordon, *Quiet Talk on Prayer* (New York, NY Fleming H.Revell Company, 1904) 120.o.
2. John Wimber, „Prayer Intimacy with God” *Equipping the Saints*, November-December 1987. 3.o.
3. John Bisagno, *The Power of Positive Praying* (Grand Rapids MI, Zondervan Publishing House, 1965) 71.o.
4. Timothy K.Jones, „Hands Up int he Hoosier Dome”, *Christianitya Today* September 24, 1990) 23.o.
5. Uo.
6. 6. Francis Frangipane, *The House of the Lord* (Lake Mary, FL; Creation House 1991) 147.o.
7. Larry Lea, *The Weapons of Your Warfare* (Altamonte Spring, FL; Creation House, 1989) 93.o.
8. Walter Wink, *Naming the Powers* (Philadelphia, PA; Fortress Press, 1984) 86.o.
9. Clionton E.Arnold, *Ephesiens: Power and Magic* (Cambridge, England Cambridge University Press, 1989) 119.120.o.